

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 288/07-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť A. K., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. J. G., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 0 Tp 202/2006 z 13. marca 2007 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 Tpo 40/07 z 10. apríla 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2007 doručená sťažnosť A. K., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. G., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 202/2006 z 13. marca 2007 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tpo 40/07 z 10. apríla 2007.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 202/2006 z 13. marca 2007 bola jeho žiadosť o prepustenie z väzby zamietnutá, pričom okresný súd zároveň rozhodol o tom, že neprijíma jeho písomný sľub ani peňažnú záruku. Sťažovateľ poukázal na to, že okresný súd *„odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že som dôvodne podozrivý zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov a ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) ods. 2 písm. c) Tr. zák. č. 300/2005 Z. z., čo preukazujú dôkazy, ktoré boli doposiaľ nazhromaždené. K uvedenému by som chcel ja, A. K. uviesť, že dňa 13. 03. 2007 som bol vypočutý sudcom okresného súdu v Banskej Bystrici a to od 9. 30 hod. do 10.00 hod. Po mojom výsluchu sudca nevyviesol žiadne rozhodnutie v mojej prítomnosti ani prítomnosti môjho obhajcu, pričom v písomne vyhotovenom rozhodnutí sudca uvádza, že rozhodol takto dňa 13. 03. 2007. Pri porovnávaní zápisnice o mojom výsluchu kde sú moje a obhajcove prednesy, tiež prednes prokurátora s dôvodmi napadnutého uznesenia je zjavné, že som nebol oboznámený s dôkazmi, ktoré podľa sudcu pre prípravné konanie odôvodňujú existenciu trvania mojej väzby“*. Sťažovateľ uviedol, že proti uzneseniu okresného súdu podal sťažnosť z 23. marca 2007, v ktorej okrem iného žiadal, aby bol k danej veci vypočutý. Podľa jeho vyjadrenia o sťažnosti rozhodol krajský súd na verejnom zasadnutí 10. apríla 2007, avšak bez jeho prítomnosti, a to tak, že ju zamietol.

V uvedenom postupe a rozhodnutiach okresného súdu a krajského súdu vidí sťažovateľ porušenie svojich základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva podľa čl. 37 ods. 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ sa domnieva, že postupom krajského súdu, ktorý ho aj napriek jeho žiadosti k veci nevypočul, došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania. Taktiež vyslovil názor, že uvedeným postupom a rozhodnutiami bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, pričom v tejto súvislosti argumentoval aj rozhodnutiami štrasburských orgánov (napr. rozhodnutie z 30. júna 1959 vo veci Szwabowicz c. Švédsko).

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 202/2006 z 13. marca 2007 a uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 40/07 z 10. apríla 2007 boli porušené jeho základné práva podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, základné právo podľa čl. 37 ods. 3 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, rozhodnutie krajského súdu zrušil a prikázal mu, aby ho bezodkladne prepustil z väzby na slobodu a zaviazal ho zaplatiť mu trovy konania. Sťažovateľ zároveň žiadal ústavný súd, aby do vydania nálezu rozhodol o dočasnom opatrení a aby okresnému súdu prikázal bezodkladne ho prepustiť z väzby na slobodu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom skúmal, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti podľa § 20 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde a či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vychádzal z toho, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov ustanovených v zákone.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť

aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva podľa čl. 37 ods. 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 202/2006 z 13. marca 2007, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné sudy.

Ústavný súd zistil, že o sťažnosti sťažovateľa proti namietanému uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tpo 40/07 z 10. apríla 2007 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Z uvedeného vyplýva, že námietka porušenia základných práv sťažovateľa v podobe podanej sťažnosti proti rozhodnutiu a postupu okresného súdu bola predmetom rozhodovania krajského súdu. V rámci tejto procedúry krajský súd ako súd odvolací rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmal a svoj právny názor vyjadril v uznesení z 10. apríla 2007.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebol príslušný na preskúmanie uznesenia okresného súdu, pretože preskúmanie tohto rozhodnutia a postupu na základe podanej sťažnosti patrilo do právomoci krajského súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06).

2. Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 40/07 z 10. apríla 2007.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 37 ods. 3 listiny všetci účastníci sú si v konaní rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podstatou sťažovateľovej námietky vo vzťahu k uzneseniu a postupu krajského súdu je tvrdenie, že aj napriek žiadosti o vypočutie krajský súd o sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol na verejnom zasadnutí bez jeho prítomnosti. Tým podľa názoru sťažovateľa porušil jeho základné právo na rovnosť v konaní, zásadu kontradiktórnosti konania, ako aj právo na spravodlivý súdny proces.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 199/02, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, II. ÚS 98/06).

Ústavný súd vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 47 ods. 3 ústavy (a teda aj k základnému právu podľa čl. 37 ods. 3 listiny), ktorým sa v rámci doterajšej činnosti zaoberal v súvislosti s civilným procesom, vyslovil, že zásada rovnosti strán sa v procese prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95, II. ÚS 121/02).

Pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane (III. ÚS 313/05). Táto zásada vyjadrujúca právo na spravodlivý proces, nutnosť rovnakých pravidiel hry alebo tiež princíp rovnosti zbraní pre všetkých účastníkov súdneho konania je ďalej rozvedená v zákone č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ale predovšetkým v Občianskom súdnom poriadku a v Trestnom poriadku (obdobne IV. ÚS 35/02).

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci svojej rozhodovacej činnosti okrem iného konštatoval, že princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca (Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. júna 2002, § 45). Právo na kontradiktórne konanie zase znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu, a vyjadriť sa k nim (pozri cit. rozsudok Komanický, § 46).

Z judikatúry ESLP, ako aj z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že rovnosť medzi obvineným a prokurátorom v trestnom konaní je relatívna vzhľadom na rozdiel v ich procesnom a najmä faktickom postavení, ktorý vyplýva z ich rozdielnych funkcií a možností (napr. za prokurátorom stojí štátny aparát a donucovacia štátna moc). Ich rovnosť je potom priliehavejšie vyjadriteľná ako zásada rovnosti zbraní tvoriaca prvok

spravodlivého súdneho konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, charakterizovaná v judikatúre k dohovoru. Ide o právo, aby každá strana súdneho konania mala možnosť hájiť si svoju vec pred súdom za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú v pomere k druhej strane (napr. rozsudok ESĽP vo veci De Haes a Gijssels v. Belgicko z 24. februára 1997, § 53, III. ÚS 186/02).

Obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, právo účastníka konania, aby sa jeho vec prerokovala verejne a v jeho prítomnosti, ako aj právo na to, aby sa mohol vyjadriť k všetkým vykonávaným dôkazom.

Vo vzťahu k základnému právu vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom ústavný súd uvádza, že v rámci trestného procesu za odňatie možnosti konať pred súdom je potrebné chápať postup súdu, ktorý by tej - ktorej procesnej strane znemožnil realizáciu tých procesných práv, ktoré jej Trestný poriadok priznáva (napr. obvinený má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, a k dôkazom o nich, právo odoprieť vypovedať, právo uvádzať okolnosti, navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, robiť návrhy a podávať žiadosti a opravné prostriedky, právo zvoliť si obhajcu, právo v konaní pred súdom vypočúvať svedkov, ktorých sám navrhol alebo ktorých s jeho súhlasom navrhol obhajca a podobne; poškodený má napr. právo uplatniť nárok na náhradu škody, robiť návrhy na vykonanie dôkazov alebo na ich doplnenie, predkladať dôkazy, nazerať do spisov a preštudovať ich, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a podobne). Pritom však nie je rozhodujúce, či bola procesnej strane odňatá možnosť konať pred súdom postupom či už súdu prvého stupňa alebo súdu druhého stupňa. Dôležité je, aby priznané práva súd rešpektoval a zabezpečil ich reálne uplatnenie.

Vo všeobecnosti je potrebné konštatovať, že účelom základného práva na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania je zabezpečiť tomuto účastníkovi, aby mohol byť prítomný pri prerokovaní svojej veci pred príslušným orgánom, ktorý má právomoc o nej rozhodnúť.

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd svojich občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd (III. ÚS 60/04, II. ÚS 374/06).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ namietal porušenie uvedených práv uznesením krajského súdu o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ktorým sa nevyhovelo jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a ktorým sa súčasne rozhodlo o neprijatí jeho písomného sľubu ani peňažnej záruky. Sťažovateľom označené články ústavy, listiny a dohovoru však zakotvujú práva všeobecnej povahy, o porušení ktorých sa dá uvažovať v prípade trestného konania, v rámci ktorého sa rozhoduje vo veci samej o trestnom obvinení konkrétnej osoby. V prípade, ak ide o námietky týkajúce sa trestného procesu a bezprostredne súvisiace s osobnou slobodou jednotlivca, teda o námietky vyžadujúce preskúmanie zákonnosti väzby (v prípadoch vzatia do väzby, návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby, žiadosti o prepustenie z väzby a pod.), tieto skutočnosti možno skúmať z hľadiska špeciálnych ustanovení, ktorými sú čl. 17 ústavy alebo čl. 5 dohovoru, nie však čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 37 ods. 3 listiny alebo čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v rámci ktorej konštatoval, že účelom čl. 5 ods. 4 dohovoru je zabezpečiť osobám zatknutým alebo inak pozbaveným osobnej slobody právo iniciovať konanie, predmetom ktorého je preskúmanie zákonnosti opatrenia, ktorým boli slobody pozbavené. O zákonnosti takéhoto opatrenia musí rozhodovať súdny orgán, t. j. orgán spĺňajúci podmienku nezávislosti a nestrannosti. Samotné konanie podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru (predmetom ktorého je preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody dotknutej osoby) musí mať charakter súdneho konania, ktoré okrem inštitucionálnych záruk nezávislosti a nestrannosti

orgánu rozhodujúceho vo veci musí poskytovať garancie procesnej povahy primerané povahe pozbavenia osobnej slobody dotknutej osoby v konkrétnom prípade (napr. rozsudok ESĽP z 28. októbra 1998 vo veci Assenov a iní c. Bulharsko, rozsudok ESĽP z 19. októbra 2000 vo veci Wloch c. Poľsko). Tieto záruky nemusia byť vždy nevyhnutne rovnaké ako procesné garancie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru týkajúceho sa rozhodovania vo veci samej (o oprávnenosti trestného obvinenia proti dotknutej osobe). Ak je dotknutá osoba pozbavená osobnej slobody podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, musí byť vypočutá. Vždy musia byť zaručené kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní (napr. rozsudok ESĽP z 25. marca 1999 vo veci Nikolova c. Bulharsko). V každom prípade však musí mať osoba vo väzbe možnosť predložiť argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe (napr. III. ÚS 198/05, III. ÚS 84/06).

Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že v ustanoveniach čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa práva na osobnú slobodu je obsiahnuté tak právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná, ako aj právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, teda práva, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03 a III. ÚS 199/05).

Ústavný súd vo viacerých prípadoch poukázal na svoju judikatúru, v ktorej už vyslovil, že čl. 17 ústavy týkajúci sa osobnej slobody obsahuje jej základné hmotné a tiež procesné atribúty vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe je aplikovateľné toto špeciálne ustanovenie o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy o práve na súdnu ochranu (III. ÚS 135/04, III. ÚS 108/06).

Podľa názoru ústavného súdu o možnom porušení základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ktoré garantuje rovnosť účastníkov konania, ako aj základného práva na to, aby sa vec prerokovala verejne bez zbytočných prietahov a v prítomnosti účastníka konania a aby sa účastník konania mohol vyjadriť k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa rozhoduje spravidla v prípadoch, ak sťažovateľ uvedené práva namieta v rámci

konania vo veci samej, teda v prípadoch trestného procesu vo vzťahu k trestnému obvineniu sťažovateľa (obdobne napr. III. ÚS 126/05). Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie zásady kontradiktórnosti konania a práva osobne či ústne vyjadriť sa k dôvodom a okolnostiam ďalšieho trvania väzby, jeho námietky by ústavný súd mohol skúmať, ale len z hľadiska čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktoré sú vo vzťahu k základným právam zakotveným v čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 37 ods. 3 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru v pomere špeciality (III. ÚS 386/06).

S prihliadnutím na doterajšiu judikatúru ústavného súdu a na skutočnosť, že sťažovateľ je zastúpený právnym zástupcom, od ktorého sa očakáva podanie kvalifikovanej sťažnosti, ako aj vzhľadom na to, že v tejto sťažnosti sťažovateľ nenamietal porušenie relevantných práv postupom a rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd dospel k záveru, že nezistil príčinnú súvislosť medzi uvedeným postupom a rozhodnutím tohto orgánu verejnej moci a namietaným porušením základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva podľa čl. 37 ods. 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol na predbežnom prerokovaní pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, ďalšími požiadavkami, ktoré sťažovateľ nastolil, sa už zo zrejmých dôvodov nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2007